

یَعُوبُ الدِّينَ آقَا امیرالمؤمنین علی علیه السلام می فرمایند:

إِنَّ هَذِهِ الْقُلُوبَ تَمَلُّ كَمَا تَمَلُّ الْأَبْدَانُ فَابْتَغُوا لَهَا طَرَائِفَ الْحِكْمَةِ.

همانا این دل ها مانند بدن ها فاسد می شوند، پس برای شادابی دل ها، سخنان زیبای حکمت آمیز را بجوید.

نهج البلاغه حکمت ۹۱

دستی و خدمت بی منت

عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ ع قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ الْمُؤْمِنُونَ خَدَمَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ قِيلَ وَ كَيْفَ يَكُونُونَ خَدَمَا بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ قَالَ يَفِيدُ بَعْضُهُمْ بَعْضًا ...

کافی، ج ۲، ص ۷۶۱

حضرت امام صادق علیه السلام در این روایت فرمودند: مؤمنین، خدمتکاران یکدیگرند. خدمت، جمع خادم است. خادم به همان معنای خدمتکار است. میگوید: مؤمنین خدمتکارهای همدیگرند. (خب مستمعین)، تعجب کردند: چطور؟ همه خدمتکار همدیگر هستند؟ یا به تعبیر عرفی تر، همه نوکر همدند «قیل و کیف یکنونون خدما بعضهم لبعض» چه جور میشود که بعضی، بعضی دیگر را خدمتکار باشند؟ یعنی مثلاً بروند خانه های همدیگر، خدمتکاری کنند؟ فرمودند: «یفید بعضهم بعضا» (یعنی) به هم فایده رسانند. پس فایده رساندن مؤمنین به یکدیگر، خدمتکاری به آنهاست؛ (و در آن) متنی وجود ندارد؛ نکته این است.

اگر چنانچه ما به هم خدمتی کردیم و به یکدیگر فایده ای رساندیم، چه در عرض هم باشیم - مثل ما مردم معمولی کوچه و بازار که به حسب شأن اجتماعی، در عرض یکدیگر قرار داریم - چه آن کسی که به حسب موقعیت اجتماعی، شأن بالاتری دارد؛ مثلاً رئیس یک تشکیلاتی است، دیگر نباید سر یکدیگر متنی داشته باشیم. به نظر ما نکته ی این حدیث، تنها این نیست که افراد باید به هم نفع رسانند؛ بلکه این هم هست که این نفع رساندن موجب منت نباشد، تا این خدمتی را که می کنند، با منت گذاشتن باطل نکنند.

حضرت امام خامنه ای در جلسه درس خارج فقه سی ام آذرماه ۸۹

مواظبت بر نماز

پیامبر اکرم (ص) می فرمایند:

بر نمازها مواظبت کنید؛ زیرا آنگاه که روز قیامت شد، خداوند عزوجل بنده را می آورد و اول چیزی که از او سؤال می کند نماز است. اگر آن را کامل ادا کرده باشد، اهل نجات است و گرنه، به آتش انداخته می شود.

اصول وافیه ج ۲ ص ۷۰

طمع قربانگاه خرد

طمع آنچنان انسان را به بند می کشاند که حتی نتواند گامی به پیش بردارد. برای رفتن به سوی مقصد تربیت، ابتدا باید این بندها را گشود چنانکه پیشوای آزادگان علی(ع) می فرماید: «الطمع رق مؤبد» طمع، بردگی همیشگی است. یعنی از بردگی بدتر، طمع داشتن است.

نهج البلاغه حکمت ۱۷۷

توجه به قرآن و تلاوت آن

امام صادق (ع) می فرمایند: بر شما باد به (تلاوت و مراجعه) قرآن، پس هر آیه ای یافتید که کسانی قبل از شما با عمل نمودن به آن نجات یافته اند، شما نیز به آن عمل کنید تا نجات یابید و هر آیه ای را که مشاهده کردید که بیانگر هلاکت پیشینیان است شما هم از آن پرهیز کنید.

بحار النوار، ج ۹۲ / ص ۹۴

تکبر و غرور

لقمان به پسرش گفت: ای پسر! اوای بر کسی که زور گوید و تکبر ورزد! چگونه خود را بزرگ می شمارد کسی که از گل آفریده شده و به گل باز می گردد؟! ... چگونه زور گوید کسی که دو بار، در مجرای بول قرار گرفته است؟!

حکمت نامه لقمان - محمدی ری شهری ص ۴۷